

Menetluses osales: United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)

Resolutsioon

- 1) Nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiivi 2004/83/EÜ (miinimumnõuete kohta, mida kolmandate riikide kodanikud ja kodakondsuseta isikud peavad täitma, et saada pagulase või muul põhjusel rahvusvahelist kaitset vajava isiku staatus, ja antava kaitse sisu kohta) artikli 4 lõike 3 punkti c ja nõukogu 1. detsembri 2005. aasta direktiivi 2005/85/EÜ (liikmesriikides pagulasseisundi omistamise ja äravõtmise miinimumnõuete kohta) artikli 13 lõike 3 punkti a tuleb tõlgendada nii, et olukorras, kus pädevad siseriiklikud asutused, kelle tegevus allub kohtulikule kontrollile, vaatavad läbi varjupaigataotleja seksuaalset sättumust puudutavaid fakte ja asjaolusid – juhtumil, kus varjupaigataotleja taotlus tugineb kartusele tagakiusamise ees selle sättumuse tõttu –, on nimetatud normidega vastuolus, kui need asutused hindavad taotleja väiteid ja dokumentaalseid või muid tõendeid, mis on taotluse põhjenduseks esitatud, küsitluste teel, mis tuginevad pelgalt homoseksuaalidega seotud stereotüüpsetele arusaamadele.
- 2) Direktiivi 2004/83 artikli 4 koostoimes harta artikliga 7 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus, kui pädevad siseriiklikud asutused viivad niisuguse hindamise raames läbi üksikasjalikke vestlusi varjupaigataotleja seksuaalkäitumise kohta.
- 3) Direktiivi 2004/83 artikli 4 koostoimes harta artikliga 1 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus, kui need asutused nõustuvad niisuguse hindamise raames selliste tõenditega, nagu varjupaigataotleja poolt homoseksuaalsete toimingute läbiviimine, tema „testimine” tema homoseksuaalsuse kohta või koguni taotleja poolt nende toimingute videosalvestiste esitamine.
- 4) Direktiivi 2004/83 artikli 4 lõiget 3 ning direktiivi 2005/85 artikli 13 lõike 3 punkti a tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus, kui pädevad siseriiklikud asutused niisuguse hindamise raames järelavad, et asjaomase varjupaigataotleja väited ei ole usaldusväärsed, vaid selle põhjal, et taotleja ei viidanud oma väidetavale seksuaalsele sättumusele, kui tal oli esimest korda võimalus esitada tagakiusamise põhjuseid.

⁽¹⁾ ELT C 171, 15.6.2013.

Euroopa Kohtu (suurkoda) 2. detsembri 2014. aasta otsus – Euroopa Komisjon versus Itaalia Vabariik

(Kohtuasi C-196/13) ⁽¹⁾

(Liikmesriigi kohustuste rikkumine — Direktiivid 75/442/EMÜ, 91/689/EMÜ ja 1999/31/EÜ — Jäätmekäitlus — Euroopa Kohtu otsus, millega on tuvastatud liikmesriigi kohustuste rikkumine — Täitmata jätmine — ETL artikli 260 lõige 2 — Rahalised karistused — Karistusmaksed — Põhisumma)

(2015/C 046/06)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: D. Recchia, A. Alcover San Pedro ja E. Sanfrutos Cano)

Kostja: Itaalia Vabariik (esindajad: G. Palmieri, keda abistas avvocato dello Stato G. Fiengo)

Resolutsioon

1. Tuvastada, et kuna Itaalia Vabariik ei ole võtnud kõiki vajalikke meetmeid selleks, et täita kohtuotsust komisjon vs. Itaalia (C-135/05, EU:C:2007:250), siis on ta rikkunud ETL artikli 260 lõike 1 tulenevaid kohustusi.

2. Mõista Itaalia Vabariigilt Euroopa Komisjoni kasuks välja karistusmaks, mis tuleb iga poolaasta eest maksta kontole „Euroopa Liidu omavahendid” alates käesoleva kohtuotsuse kuulutamise päevast kuni kohtuotsuse komisjon vs. Itaalia (EU:C:2007:250) täitmiseni, kusjuures otsuse kuulutamisele järgneva esimese poolaasta lõpul on karistusmaks esialgne summa 42 800 000 eurot, mida vähendatakse 400 000 euro võrra iga kohtuotsusega vastavusse viidud prügilate eest, mis sisaldab ohtlikke jäätmeid, ja 200 000 euro võrra iga kohtuotsusega vastavusse viidud prügilate eest ülejäänud prügilate hulgast. Iga järgmise poolaasta eest tasumisele kuuluv karistusmaks arvutatakse poolaasta lõpus, lähtudes eelmiseks poolaastaks määratud karistusmaks summast, mida vähendatakse samamoodi, arvestades tuvastatud rikkumisega hõlmatud prügilate vastavusse viimist asjaomasel poolaastal.
3. Mõista Itaalia Vabariigilt Euroopa Komisjoni kasuks välja põhisumma 40 miljonit eurot, mis tuleb maksta kontole „Euroopa Liidu omavahendid”.
4. Mõista kohtukulud välja Itaalia Vabariigilt.

⁽¹⁾ ELT C 207, 20.7.2013.

Euroopa Kohtu (neljas koda) 11. detsembri 2014. aasta otsus (Nejvyšší správní soud'i eelotsusetaotlus – Tšehhi Vabariik) – František Ryneš versus Úřad pro ochranu osobních údajů

(Kohtuasi C-212/13) ⁽¹⁾

(Eelotsusetaotlus — Direktiiv 95/46/EÜ — Füüsiliste isikute kaitse — Isikuandmete töötlemine — Mõiste „tegevus, millega tegeldakse üksnes isiklikel või kodustel eesmärkidel”)

(2015/C 046/07)

Kohtumenetluse keel: tšehhi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Nejvyšší správní soud

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: František Ryneš

Vastustaja: Úřad pro ochranu osobních údajů

Resolutsioon

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 24. oktoobri 1995. aasta direktiivi 95/46/EÜ üksikisikute kaitse kohta isikuandmete töötlemisel ja selliste andmete vaba liikumise kohta artikli 3 lõike 2 teist taanet tuleb tõlgendada nii, et füüsilise isiku poolt tema perekonna eluasemeks oleva maja külge omanike vara, tervise ja elu kaitseks paigaldatud ja isikutest pidevalvestusseadmesse ehk kõvakettale videosalvestust tegeva kaamerasüsteemi kasutamine, kui selline süsteem jälgib ka avalikku ruumi, ei ole isikuandmete töötlemine üksnes isiklikel või kodustel eesmärkidel selle sätte tähenduses.

⁽¹⁾ ELT C 207, 20.7.2013.